

Debreceni Ítéltábla

Gf.III.30.046/2026/5.

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Molnár Lajos Ügyvédi Iroda (cím, ügyintéző: dr. Molnár Lajos ügyvéd) által képviselt Felperes (Cégjegyzékszám, cím) felperesnek – a Buda Ügyvédi Iroda (cím., ügyintéző: dr. Buda Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt Alperes (cím) alperes ellen kártérítés megfizetése iránti perben a Nyíregyházi Törvényszék 2025. december 18. napján kelt 3.G.40.278/2025/13-I. számú ítélete ellen a felperes 16. sorszámu fellebbezése alapján az alulírott napon meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla részben megváltoztatja az elsőfokú bíróság ítéletét, kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20 840 052 (húszmillió-nyolcszáznegyvenezer-ötvenkettő) Ft-ot.

A felperes által fizetendő elsőfokú perköltséget 426 075 (négy-százhuszonhat-ezer-hetvenöt) Ft-ra, az államnak fizetendő feljegyzett kereseti illetéket 825 000 (nyolcszázhuszonöt-ezer) Ft-ra leszállítja, és kötelezi az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60. napig fizessen meg az államnak a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevé-teli számlájára 675 000 (hat-százhetvenöt-ezer) Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Egyebekben helyben hagyja az elsőfokú bíróság ítéletét.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 58 293 (ötvennyolc-ezer-kettő-százkilencvenhárom) Ft másodfokú perköltséget.

A felperest 1 375 000 (egy-millió-három-százhetvenöt-ezer) Ft, az alperest 1 125 000 (egy-millió-százhuszonöt-ezer) Ft feljegyzett fellebbezési eljá-rási illeték megfizetésre kötelezi az államnak, a fenti illetékbevé-teli számlára, a megjelölt módon és időben.

Az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszá-mot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperesi társaságot 2007. április 4-én T1 és az alperes (a tagok 50-50% szavazatot biztosító 1 500 000 Ft – 1 500 000 Ft pénzbeli törzsbetétjével fedezett) 3 000 000 Ft törzstőkével, fémmegmunkálás főtevékenységgel hozták létre. A felperes ügyvezetője 2007. április 4-től T1, majd 2007. október 1-től 2012. április 4-ig önálló képviseleti joggal ő és az alperes voltak. A közös ügyvezetőség ideje alatt elsősorban az alperes végezte az operatív munkát, míg a vasipari, fémipari tevékenységekkel járó mindennapi munkát – a szaktudását

felhasználva – T1 látta el. A felperes 2007. és 2015. között eredményesen működött. 2012-ben 22 591 000 Ft, 2013-ban 34 156 000 Ft, 2014-ben 52 361 000 Ft, 2015-ben 52 751 000 Ft árbevételt ért el, amelyből osztalékot nem fizettek ki, valamennyi árbevételt eredménytartalékba helyezték. Így a felperesnek a 2012. – 2015. üzleti években összesen 30 440 000 Ft pénzvagyona volt, 2015. év december 31-én pedig a közzétett egyszerűsített éves beszámoló-mérleg adatai szerint a társaság vagyona összesen 64 246 000 Ft volt.

A tagok között a kapcsolat 2015-ben megromlott, amit nagyobb részt az idézett elő, hogy T1 2015. január 1-től egyéni vállalkozóként a felperessel azonos tevékenységi körben végzett fémmegmunkálást.

2015. szeptember 11-én – az alperes szavazata alapján – taggyűlési határozatot hoztak T1 ügyvezetői tisztségéből történő visszahívásáról, és a határozatlan idejű munkaviszonya megszüntetéséről, 2015. szeptember 15-én pedig T1 ellen kártérítési per kezdeményezéséről.

2015. szeptember 15-től az alperes látta el a felperesnél az ügyvezetési feladatokat önálló képviseleti joggal.

2015. év végére az éves beszámolók alapján papíron rendelkezésre álló pénzösszeg valójában nem volt sem a felperes bankszámláján, sem a házipénztárban. Ennek következtében a felperesnél likviditási problémák keletkeztek, a folyó kiadások teljesítésére nem állt rendelkezésre fedezet.

A felperes tagi szerkezetének összetételében is változás történt, mivel az alperes és T2 (Név) 2017. június 19-én házassági vagyoni jogi szerződésükben az alperes felperesi társaságban lévő üzletrészt házassági közös vagyonként megosztották, azt a „külön vagyonukba utalták”, így az alperesnek 750 000 Ft, T2-nek 750 000 Ft névértékű üzletrésze lett, amely mindkettőjüknek a szavazatok 25%-át biztosította. 2015. szeptember 15-e és 2020. március 18-a között az alperes egyedül irányította és működtette a felperest, majd ezt követően a T1 lett a cég egyedüli ügyvezetője.

Ezt követően a társaság és tagjai, illetve a tagok között több peres és nemperes eljárás, valamint sikkasztás büntette miatt T1 I. r. és az alperes II. r. vádlottakkal szemben a ... Járásbíróság előtt, majd a ... Törvényszéken számon büntetőeljárás volt folyamatban.

2015-ben még T1 is kötött a felperes nevében szerződéseket, azokat a társaság alkalmazottai teljesítették, így tudott arról, hogy milyen költségek és bevételek merültek fel.

A felperes 2016. június 6-ai éves rendes taggyűlésén T1 nem szavazta meg az éves beszámoló mérlegét.

A 2017. június 18-ai taggyűlésen a taggyűlés – az alperes igen (50%) és T1 (50%) nem szavazatával – nem fogadta el a 2016. gazdasági évre vonatkozó éves beszámolót (amely szerint a társaság mérlegfőösszege, saját tőkéje 18 788 000 Ft-tal csökkent, és az adózott eredményt -18 788 000 Ft összegben állapította meg). Az alperes a veszteség keletkezésének okáról, az esetlegesen ennek alapjául szolgáló számlákról, kiadásokról információt nem közölt a cég másik tagjával.

2018. június 15-én az ezzel az egy napirendi ponttal összehívott és megtartott éves rendes taggyűlésen az alperes és T2 igen szavazatával szemben T1 nem szavazata folytán a 2017. évi egyszerűsített éves beszámoló és kiegészítő melléklet elfogadásáról sem született taggyűlési határozat. T1 a beszámolót a felperes által végzett gazdasági események számlával, bizonylattal történő alátámasztása, a főkönyvi kivonatokról, tárgyi eszköz analitika, vevő szállító analitika és banki szerződések megismerhetőségének a hiányában nem fogadta el.

A 2018. évi gazdálkodás eredményéről nem készült beszámoló és elszámolás. Az alperes – T1 kezdeményezése ellenére – taggyűlést nem hívott össze.

Az Igazságügyi Minisztérium Céginformációs és az Elektronikus Cégeljárásban Közreműködő Szolgálat e-beszámoló.hu portáljára feltöltött adatok szerint ugyanakkor az alperes benyújtotta a felperesnek a 2016-ra, a 2017-re és a 2018-ra vonatkozó általános üzleti éveket záró egyszerűsített éves beszámolóit azzal, hogy azokat 2017. május 22-én, 2018. június 15-én és 2019. július 5-én fogadták el.

[2] A felperes a 2022. július 27-én előterjesztett keresetében kérte az alperesnek 45 915 000 Ft kártérítés, annak a 2020. március 29-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata és a perköltsége megfizetésére kötelezését, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 3:21. § (2) és (3), 3:23. § (1) bekezdése, 3:24., valamint 6:142. és 6:143. §-ai alapján.

Az alperes az érdemi ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását, vitatta annak a jogalapját és az egyszerűsítését is.

[3] Az elsőfokú bíróság a 2025. április 15-én kelt 3.G.40.043/2024/53-I. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 45 915 000 Ft-ot és 1 100 000 Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül, a megjelölt illetékbevételi számlára 1 500 000 Ft feljegyzett eljárási illetéket.

[4] A Debreceni Ítéltábla – az alperes fellebbezése alapján – a 2025. október 13-án kelt Gf.III.30.179/2025/7. számú végzésével hatályon kívül helyezte az elsőfokú ítélet fellebbezett részét; az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította, az alperes másodfokú perköltségét 2 959 000 Ft-ban, a felperesét pedig 459 000 Ft-ban állapította meg.

Az ítéltábla – mivel azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság azáltal, hogy a felperes által megjelölt joglapon a perbeli jogvitát nem bírálta el teljeskörűen, az ítéletével nem mérítette ki a keresetet, a saját anyagi pervezetését követően és alapján – a perfelvételi szaktól megismételt eljárásban előírta, hogy az elsőfokú bíróságnak az eddigi – ideértve az alperesnek a másodfokú eljárásban a Gf.III.30.179/2025/6. számú beadványában tett –, illetve a megismételt eljárásban esetleg kiegészített perfelvételi nyilatkozataik alapján tisztázni kell a felek közötti jogvitát, és azt érdemben teljeskörűen el kell bírálania, iránymutatást adva a kártérítési felelősség feltételeinek a megállapításához a megismételt eljárásban lefolytatandó bizonyítás irányára és szempontjaira.

[5] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a fellebbezett ítéletével elutasította a felperes keresetét, és kötelezte az alperes részére 15 napon belül 5 475 620 Ft első- és másodfokú perköltség, az állam részére – az állami adóhatóság meghatározott bevételi számlájára a határozata jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül – 1 500 000 Ft le nem rótt eljárási illeték megfizetésére.

[6] Az ítélete indoklásában rögzítette, hogy a perfelvételi szaktól megismételt eljárásban a felperes fenntartotta az alperesnek 45 915 000 Ft és annak a 2020. március 29-től a kifizetésig terjedő időre járó, a Ptk. 6:34. §-a szerinti mértékű késedelmi kamata, valamint a perköltsége megfizetésére kötelezése iránti keresetét.

A kereseti kérelme jogszabályi alapjaként változatlanul a Ptk. 3:21. § (2) és (3), 3:23. § (1) bekezdését, 3:24., 6:142. és 6:143. §-át jelölte meg.

A tényelőadását kiegészítette azzal, hogy az alperes (aki 2015 szeptember 9-e után kizárólagosan egyedül irányította, működtette a felperest) 2007-től 2016. szeptember 30-ig 43 622 806 Ft-ot vett fel tőle, ezt a pénzt a másik tag 2015-ben tett többszöri felszólítására sem fizette be a cég bankszámlájára, azzal nem számolt el felé, a 2015 szeptembere és 2016 júniusa közötti gazdasági eseményekről őt nem tájékoztatta; a 2016., 2017. és 2018. üzleti évekre adott éves beszámolóknak a taggyűlés által el nem fogadott mérlegeiben valótlannul mutatott ki 45 915 000 Ft veszteséget, és vezette ki azt a társaság könyveiből.

Az érvényesíteni kívánt jog, a tényelőadása és a kereseti kérelme közötti összefüggésekre vonatkozóan a megismételt eljárásban tett, pontosított nyilatkozata szerint a kárt nem azzal okozta az alperes, hogy valótlann adatokat szerepeltetett a mérlegben, hanem hogy a pénzt elvitte, de nem igazolta azt, hogy a vagyonszertést okozó gazdasági események valóban megtörténtek, nem számolt el a társaság vagyónával. Ezáltal 2016., 2017., 2018. években a felperes érdekeit megsértve végezte az ügyvezetői tevékenységét.

Anyagi pervezetést követően az alperesi károkozó magatartás és a kár közötti okozati összefüggésként „a Ptk.-ban foglalt azon szabályra hivatkozott, amely arról rendelkezik, hogy a társaság vagyona felett az ügyvezető rendelkezik”. Mivel 2015. szeptember 7-e és 2020. március 18-a között kizárólag az alperes rendelkezett a vagyónnal, és nem vitatta a vagyonszertést, erről az adóhatóság felé bevallásokat nyújtott be, a vagyonszertés bekövetkezte kizárólag az alperes felelőtlen magatartásának a következménye. Álláspontja szerint az ügyvezető magatartása és a vagyonszertés közötti ok-okozati összefüggés a fentiek alapján fennáll, mivel ő volt ebben az időszakban az egyedüli, önálló képviseleti joggal rendelkező ügyvezető.

A kár bekövetkezésének időpontjaként 2016. december 31-et jelölte meg, hivatkozva arra, hogy az addig folyamatban volt büntetőeljárásban az alperes még azt állította, hogy a cég pénze nála van, a fenti időponttal általa benyújtott mérlegben viszont már úgy állította be, hogy az nem áll rendelkezésre nála sem. Az alperes jogellenes magatartása abban nyilvánult meg, hogy a társaság pénzt nem a társaság, hanem a saját céljaira használta fel, az általa felvett 42 622 806 Ft-tal nem tud elszámolni.

Bizonyítékként az alperes nyilatkozatát, valamint az általa csatolt, a ... Törvényszék számú ítéletében foglaltakat kérte figyelembe venni. A kára összecszerúsége tekintetében bizonyítási indítványt nem terjesztett elő. Álláspontja szerint a vagyonszertést a mérlegadatok támasztják alá, mivel ezeket az adatokat az alperes maga készítette, és küldte be az adóhatósághoz.

Az alperes az ellenkérelmében továbbra is kérte a kereset elutasítását és a felperesnek a perköltségében marasztalását, vitatva a jogalapját. A védekezésében a megismételt eljárásban a kártérítési felelősség alóli kimentés érdekében állította, hogy megtörtént a felperes (jelen jogvita tárgyát képező) társasági vagyónat érintő elszámolása. Annak a bizonyítására, hogy az általa (nem vitatottan) felvett pénzösszeget a felperes érdekében használta fel, hivatkozott a ... Járásbíróság előtt ...számon folyamatban volt büntetőeljárásban beszerzett, Szakértől igazságügyi szakértői véleményére, amely bizonyítja, hogy 2016. december 31-én 95 Ft volt elszámolási kötelezettséggel nála, amit a 2017. évi kiadásokra fordított.

[7] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét megalapozatlannak ítélte. A jogi indokolása értelmében: abban döntött, hogy a felperes megalapozottan követelhet-e az alperestől 45 915 000 Ft kártérítést a Ptk. 3:24. § (1) bekezdésében szabályozott vezetői felelőssége alapján, azaz a szerződészségéssel való kártérítésnek a Ptk. 6:142. §-ának a szabályai szerint. Ehhez a felperes megismételt eljárásban pontosított keresete és az alperes védekezése alapján (az ítéltábla végzésében írtakra tekintettel) azt vizsgálta, hogy a megállapítható-e az alperes vezetői kötelezettségszegése [ezáltal a Ptk. 3:24. § (1) bekezdése alkalmazásához szükséges

jogellenes magatartása], az okozati összefüggés a vezetői kötelezettségszegés és a felperes által állított kára bekövetkezése között.

Az eljárás során a felperesnek kellett bizonyítania, hogy az alperes az ügyvezetési tevékenységét nem a jogi személy érdekének megfelelően látta el, megszegte a kötelezettségét, olyan magatartást tanúsított, ami a cég érdekeivel ellentétben állt, és hogy az alperes a magatartásával neki kárt okozott, valamint a kár összegét.

Az elsőfokú bíróság az alperes kártérítési felelőssége megállapításánál – mivel a felperes elbírálható keresete azon alapult, hogy az alperes az egyedüli ügyvezetése alatti időszakra nem számolt el a cég vagyonával, ebből adódóan a cégnél bekövetkezett vagyonszerzéssel azonos kárt okozott – kizárólag a 2016. január 1-e utáni időszakot tekintette relevánsnak, mivel 2015. szeptember 15-ét követően volt egyedüli ügyvezetője a felperesnek, aki maga is úgy nyilatkozott, hogy a 2015. gazdasági év nem képezi a keresete tárgyát.

A felperes keresetében hivatkozottak közül azt, hogy a másik tagnak a céggel kapcsolatban nem adta meg a kért tájékoztatást, valamint 2016-2018 között szabálytalanul könyvelte a felperes gazdasági eseményeit, és az általa készített beszámolók valótlan adatokat tartalmaztak, nem ítélte olyannak, ami megalapozza az alperes kártérítési felelősségét.

A felperesnek – amint arról az elsőfokú bíróság a 2023. május 17-ei perfelvételi tárgyaláson tájékoztatást is adott – az alperes összecszerűségi tagadásával szemben bizonyítania kellett, hogy a követelt 45 915 000 Ft pontosan milyen tételekből adódik.

A felperes a kárát a vagyonszerzésében jelölte meg, az összeget pedig a 2016-2017-2018. években bekövetkezett vagyonszerzése mértékével azonosan. Abból, hogy az alperes készítette és tette közzé az ezekre vonatkozó éves beszámolókat, a közhiteles és elektronikusan nyilvánosan elérhető e-beszámoló közzétett adataiból megállapítható a vagyonszerzés ténye és annak mértéke, ezért további bizonyításra az összecszerűség nem szorul.

Az elsőfokú bíróság ezért azt vette alapul, hogy a felperesnek a mindkét tag által elfogadott utolsó, 2015. évre vonatkozó egyszerűsített éves beszámoló mérlegében 2015. december 31-én 64 246 000 Ft kimutatott vagyona szerepelt. Ebből azonban a jelen ügyben a pénzeszközök relevánsak, mivel a felperes a keresetét arra alapította, hogy az alperes a felvett (és magánál tartott) pénzeszközeivel nem számolt el.

A felperesnek kellett bizonyítani azt, hogy az alperes a felperestől felvett 43 622 806 Ft-ot. Habár a felperes arra hivatkozott, hogy a társaság közzétett mérlegadatai nem valósak, de a követelése összecszerűségként a társaság éves beszámolói mérlegadataiban foglaltakat kérte figyelembe venni, az alperes pedig a mérlegadatokat nem vitatta, az elsőfokú bíróság „a mérleg soron lévő összegeket” az elszámolás alapjaként elfogadta.

Abból indult ki, mivel a felperesnek a 2015. évi beszámolóban kimutatott 43 622 806 Ft volt a pénzeszköze, az alperest terhelte a bizonyítás az ezzel való az elszámolás megtörténte, az általa felvett pénzeszegeknek a társaság érdekében való felhasználása tekintetében.

Az alperes – az ellene és T1 ellen sikkasztás büntette miatt a ... Járásbíróságon számon lefolytatott büntetőeljárásban a bíróság által kirendelt – Szakértői igazságügyi adó- és könyvszakértő által készített, 2018. január 16-án kelt és 2018. szeptember 17-én, majd 2019. január 10-én kiegészített szakértői véleményt (a továbbiakban: Szakértői szakvélemény) ajánlotta fel bizonyítékként arra, hogy a felperessel elszámolt. Az elsőfokú bíróság azt (mivel más eljárásban készült) nem szakvéleményként, hanem – a 2. számú kiegészítésében a „Nyilatkozzon arra nézve, hogy Alperes 2016. és 2017. évben mekkora összeggel számolt el a birtokában lévő pénzeszegekből” kérdésre adott válaszában – a tartalmát annak az igazolására alkalmas okirati bizonyítékként vette figyelembe, hogy az alperes 2016-ban a

birtokába került 13 157 178 Ft pénzüsszeggel elszámolt „abban az értelemben, hogy vállalkozási tevékenységet szolgáló kifizetéseket teljesített belőle”.

Az elsőfokú bíróság az alperes által a mentesülés körében előadott körülmények és az összezszerűség megállapítása érdekében a bizonyítási indítványa alapján igazságügyi könyvszakértőt rendelt ki.

A kirendelt "Szakértő Intézmény" szakértői intézmény részéről Szakértő2 igazságügyi szakértő a kiegészített igazságügyi könyvszakértői véleményében (a továbbiakban: szakértői vélemény) rögzítette, hogy 2014-2018. évekre vonatkozó teljes főkönyveket nem csatolták, így nem álltak rendelkezésre adatok a 2015-től 2018. évekig benyújtott mérlegbeszámolók számlaosztályaiban szereplő összegek alátámasztására. Nem tudott válaszolni arra, hogy amennyiben vagyonvesztés történt a felperesnél, annak oka pénzügyi, számviteli szempontból mire vezethető vissza, mivel a csatolt iratokból, a közhiteles nyilvántartásokból ez pontosan nem állapítható meg. (A számviteli dokumentumokból a tevékenység végzésére vonatkozó adatok nem olvashatóak ki. Csak a 2014. évi számlák álltak a rendelkezésére, a többi év vonatkozásában semmilyen információ nincs az árbevétel szerkezetéről.)

Részletesen ismertette a szakértőnek a kizárólag a 2014-2020. évek mérlegbeszámolók közhiteles adatai alapján levonható következtetésekkel tett megállapításait.

Így azt is, hogy a rendelkezésre álló adatokból az megállapítható volt, hogy a felperes tevékenységből származó teljes árbevételének a 82%-át a Kft.1 részére végzett tevékenység tette ki.

Azt, hogy a 2015. évet követően a megrendelők személyében és a megrendelések összegében történt-e változás, és hogy a Kft.1 esetében az eredeti megrendeléshez képest a teljesítés, az ellenérték kifizetése már nem a felperes részére történt, a szakértő a csatolt iratok adatai alapján nem tudta megállapítani, mivel a 2015-2016-2017-2018-2019. évi számlák nem álltak rendelkezésére. Valószínűsíthető, hogy okozhatta az árbevétel csökkenését az, hogy 2016-tól a Kft.1 megrendelése teljesen elmaradt.

Azt nem lehetett megállapítani, mert nem állt rendelkezésre adat a vonatkozásban, hogy a felperes helyett a teljes tevékenységet T1 átvette-e vagy esetleg a tevékenység egy részét végezte egyéni vállalkozóként.

A szakértő az alperes által hivatkozott foglalkoztatási kötelezettséget tartalmazó pályázattal kapcsolatosan azt állapította meg, hogy a felperes 2009-től beruházást valósított meg, ami 2013-ban zárult. A beruházás célja Város1-ben műhely kialakítása fémipari gyártás céljára, illetve gépek beszerzése a tevékenység végzéséhez. A beruházás összegét 24 313 000 Ft-ban határozták meg, és a társaság támogatási kérelemmel fordult a Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Hivatalhoz, amely a határozatával 12 665 843 Ft támogatást ítelt meg. A pályázatban elnyert összegből még 2013. évben kifizettek 12 647 890 Ft-ot. A beruházás megvalósulását a Magyar Államkincstár 2017. június 14-én ellenőrizte, és megállapította, hogy a pályázatban feltüntetett célok megvalósultak, az épület felépült, a műhely elkészült, a gépeket megvásárolták, az üzemben két alkalmazott dolgozott. Az ellenőrzéshez az ügyvezető számlákat mutatott be az elvégzett munkákról, és szerződést a jövőbelikről.

A meglévő számviteli dokumentumokból az megállapítható volt, hogy a felperes 2019-ben még végzett tevékenységet, árbevételt szerzett, béreket fizetett, hitelt törlesztett, és az is, hogy 2016-2019. években veszteségesen működött, a bevételek a kiadásokat nem fedezték.

A Bank1-től 2017. augusztusban felvett 4 950 000 Ft kölcsön már egy kiváltó kölcsön volt, az eredetiről semmilyen információ nem állt rendelkezésre, tehát itt nem új pénzeszközhöz jutott a vállalkozás, hanem a korábbi hitelt újíították meg.

A szakértő az alperes észrevétele alapján adott kiegészítő szakvéleményében azt követően is, hogy az elsőfokú bíróság megküldött a részére minden, az alperes által elektronikusan benyújtott adatot, valamint az eljárásban keletkezett valamennyi iratot, jegyzőkönyvet, fenntartotta a korábbi megállapításait.

Az elsőfokú bíróság a kiegészített szakértői véleményt az ítélete alapjául elfogadta, kivéve a 136/2008. (X. 18.) FVM rendeletre (amely általánosságban tartalmazta az Európai Mezőgazdasági Vidékfejlesztési Alapból mikrovállalkozások létrehozására és fejlesztésére nyújtandó támogatások részletes feltételeit) hivatkozását, mivel a becsatolt dokumentumokból nem olvasható ki, hogy a felperesnek pontosan hány főt és milyen hosszú ideig kellett foglalkoztatnia a pályázattal összefüggésben.

Rögzítette, hogy a szakértői vélemény alapján nem lehetett megállapítani a felperes által hivatkozott vagyonszerzés ténye mellett annak okát és a vagyonban a mérlegadatoktól eltérő összegű vagyonszerzés mértékét. „Ebből az a következtetés vonható le, hogy nem lehet egyértelműen megállapítani, hogy a vagyonszerzés oka az alperesnek felróható, mert nem kizárt, hogy azt más gazdasági események, pl. megrendelő elvesztése is befolyásolta”.

Az elsőfokú bíróság az alperes és a T1 személyes meghallgatásából, valamint a felperes által csatolt iratokból is megállapította azt, hogy 2015. szeptember 15-én, amikortól az alperes egyedüli ügyvezetővé vált, a cégben a mérlegadatokban megállapított vagyon már nem állt rendelkezésre a pénzeszközök tekintetében.

Mivel azt nem lehetett megállapítani; mi volt az oka annak, hogy a papíralapon kimutatott vagyon ténylegesen nem volt meg a valóságban, így lehetett az, hogy az alperes pénzt vett ki a cégből, de az is, hogy T1 egyéni vállalkozásba kezdett, a felperes által kárként megjelölt (a mérlegek alapján megállapítható) vagyonszerzés, azzal megegyező „értékben” bizonyított vagyonszerkesztést nem eredményezett.

Az alperes mentesülésével kapcsolatosan nem volt jelentősége a felperes által hivatkozott megromlott viszonyoknak, és az alperesnek – T1 által a felperes ellen indított – a Nyíregyházi Járásbíróságon folyamatban volt perben tett nyilatkozatának. Az elsőfokú bíróság a döntése meghozatalánál figyelembe vette – mindkét fél indítványa alapján – a 11.G.40.092/2017/57/II. számú ítéletben foglaltakat azzal, hogy a jelen eljárás tárgyát tekintve nem az abban az eljárásban vizsgált szempontoknak volt jelentősége, hanem az alperes által a keresettel érintett időszakban végzett ügyvezetői tevékenységnek. Mindezekkel indokolva elutasította a keresetet.

Mellőzte – mivel a tényállás megállapításához nem tartotta szükségesnek – az alperes bizonyítási indítványának a teljesítését a ... Járásbíróságon ... számon folyamatban volt nyomozati iratok beszerzésére és újabb szakértő kirendelésére, mivel ezek nélkül is megállapította, hogy az alperes a 2016-2018. években a felperes gazdasági eseményeit szabálytalanul könyvelte, ezekre az évekre a felperes által el nem fogadott, valótlan mérlegadatokat tartalmazó beszámolókat tett közzé, azonban kártérítési felelősségét ez nem alapozza meg. A felperestől felvett pénzeszközzel ugyanis 2016. december 31. napján elszámolt, a birtokába került összegből a vállalkozási tevékenységet szolgáló kifizetéseket teljesített.

A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pereszes felperest kötelezte az alperes perköltségének a megfizetésére, amelyet a bírósági meghagyás elleni ellentmondás kapcsán megfizetett 750 000 Ft illeték, az alperes által előlegezett 489 680 Ft szakértői díj, a Debreceni Ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében az alperes oldalán felmerülteként megállapított 2 959 000 Ft másodfokú perköltség és a jogi képviselő igénybevétele miatt az alap- és a megismételt eljárásban ügyvédi munkadíjból keletkezett, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. és 3. §-a és 4/A. § (1) bekezdése szerint

– a csatolt megbízási szerződésben kikötött 20 000 Ft/óra alapul vételével az alap- és a megismételt eljárásban csatolt okiratok elő- és elkészítésével, valamint az összesen kilenc tárgyaláson való részvételért – (áfával növelten) 1 301 750 Ft-ban megállapított ügyvédi munkadíj együttes összegében állapított meg.

Az illetékre kiterjedő, részleges illetékfeljegyzési jogban részesített pervesztes felperest a le nem rótt 1 500 000 Ft feljegyzett eljárási illeték állam részére való megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (II. 27.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) szerint.

[8] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a keresete szerinti megváltoztatását, az alperesnek a perköltsége megfizetésére kötelezését, másodlagosan a hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróságnak új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását – azzal, hogy a megismételt eljárást az elsőfokú bíróság másik tanács folytassa le –, amelynek az ítéltábla írja elő a további bizonyítás lefolytatását.

A tartalma szerint kérte az elsőfokú ítéletnek a perköltségviselésre vonatkozó rendelkezése részbeni megváltoztatását, az alperesnek fizetendő elsőfokú perköltség 3 150 875 Ft-ra a leszállítását is.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a kereseti kérelmét, a perben vizsgálandó jog- és tényállításokat nem megfelelően értelmezte, azokat „már az alapeljárásban is összekeverte (nem különböztette meg), és egyoldalúan csak azt vizsgálta meg, amit az alperes nyilatkozott”. A jogállítása ugyanis az volt, hogy az alperes a kizárólagos ügyvezetése alatt a felperes „vagyonát – egyébként utóbb megismert módon – a saját céljaira használta fel”, amivel megszegte a vezetői kötelezettségét (is), ezzel kárt okozott, amiért felelősséggel tartozik. A tényállítása pedig nem az, hogy az alperesnek az a károkozó magatartása, hogy valótlan mérlegadatokat tüntetett fel, hanem az, hogy nem számolt el a felperes vagyonával, ami 2015. szeptember és 2020. szeptember között 65 000 000 Ft-ról 0 Ft-ra csökkent, a felperestől 2015-ben még jogszerűen felvett „több tízmillió forintnyi készpénzt” nem a társaság céljaira fordította (fellebbezés 2. oldal utolsó előtti bekezdés), hanem saját céljaira használta fel (1. oldal harmadik bekezdés), és azt nem is fizette (nem adta) vissza a társaságnak (3. oldal második bekezdés).

Az elsőfokú bíróság ezért a megismételt eljárásban ismételten elkövette ugyanazt a hibát, mint korábban: nem a keresetét bírálta el, hanem törvénysértő pervezetésével, egyoldalú, az alperest támogató intézkedéseivel csak egyetlen kérdést, azt „hogy valamilyen papír van-e arról, hogy alperes valamivel valahogyan valakivel elszámolt” (fellebbezés 5. oldal negyedik bekezdés). Az, hogy a mérlegsorok között vannak-e valós gazdasági események azonban a keresetnek az elbírálása szempontjából irreleváns, tekintettel arra, hogy a mérlegeiből az egyértelműen megállapítható: az alperes kizárólagos ügyvezetése alatt, 2015. szeptember és 2020 szeptembere között a felperesi vagyon (mérlegfőösszeg) több, mint 65 000 000 Ft-ról 0 Ft-ra csökkent, ebből „a perbeli hároméves időszakra kimutatott vagyonvesztés” a követelt 45 915 000 Ft. Mivel ebben az időszakban a felperesi vagyont kizárólag az alperes kezelte, aki a vagyonvesztés tényét (mint kár bekövetkezését) elismerte, nem határozott meg eltérő összeget, az alperes kártérítési felelősségéhez szükséges kár bekövetkezése, és az okozati összefüggés is megállapítható. „Ugyanis, ha alperes nem számolt el, akkor azzal károsította meg a felperest, ha elszámolt (volna), akkor pedig az általa feltüntetett mérleg sorokból és a per során tett egyéb nyilatkozataiból kitűnően nem a társaság érdekeinek megfelelően járt el. Ez a társaság érdekeit figyelmen kívül hagyó magatartás okozta a nem vitatott vagyonvesztést”.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el az alapeljárásban már az alperes elkésett indítványa miatt mellőzött, a Szakértől szakértői vélemény bizonyítékkénti értékelésével amiatt is, mivel az több szempontból is irreleváns. A szakértő a jelen perben érintett 2017 – 2018. évi mérlegadatokat semmilyen módon nem vizsgálta, így ennek az iratnak alapvetően semmi köze nincs a jelen perben vizsgálandó tény- és jogállításokhoz; ezért nem alkalmas az alperes azon állításának az igazolására, hogy ő elszámolt volna a felperes felé.

A fellebbezett ítélet alapvető és döntő hibája az, hogy még ha igaz is lenne, hogy alperes elszámolt a felperes felé – a ténylegesen az általa állított módon veszteséges és életszerűtlen, a társaságnak egyértelműen kárt, vagyónvesztést okozó ügyvezetői döntések alapján –, a keletkezett kár (vagyónvesztés) alperesi ügyvezetőnek felróhatóságát annak ellenére sem vizsgálta és értékelte, hogy a perben kirendelt szakértő véleménye az alperes által állított egyetlen kimentési okot (foglalkoztatási kötelezettség fennállta, korábbi ügyvezető felelőssége stb.) sem igazolt. A kirendelt szakértő rögzítette, hogy alperes komplett számlaosztályok teljes, több éves anyagát sem volt képes csatolni, így az általa állított (és a mérlegben aggregáltan bemutatott) gazdasági történéseknek nemhogy a jogszerűsége, de még a ténye sem bizonyított.

A hatályon kívül helyezésre önmagában is okot eljárási szabálysértésnek tartotta, hogy a Szakértől szakvélemény nem szakértői vélemény, hanem csak „egy vélemény, alperesi állítást semmilyen szinten meg nem haladó nyilatkozat, amelyet a szakértői vélemény fehéren feketén cáfol”. Ezen túl az csupán 13 000 000 Ft-ra „állapít meg bármit is, a kereseti kérelem pedig ennek a háromszorosa, a különbözetre viszont az elsőfokú ítélet semmit nem szól”.

A fellebbezése IV. pontjában – a 7-19. oldalon – (az azokat tartalmazó bekezdések számának a feltüntetésével) részletezte az elsőfokú ítélet indokolásának az általa iratellenesnek, vagy kirívóan okszerűtlennek vagy más okból súlyosan jogszabálysértőnek tartott megállapításait a kereseti kérelme egyes elemeinek, a releváns tényállásnak a rögzítése, a levont jogi következtetései, a bizonyítékértékelési tevékenysége és egyes anyagi jogszabályok értelmezése tekintetében.

Eszerint az elsőfokú ítélet indokolásának a [42] bekezdésében valótlan megállapítás, hogy az alperes 2015-től volt ügyvezető.

Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet megalapozatlan az alábbi okokból.

A [44] bekezdésben írtakat nem kellett bizonyítania, mivel az alperes a jogszabályban meghatározottak szerinti felelősségét már az alapeljárásban is elismerte. Így – mivel az elsőfokú ítélet maga is azt rögzíti, hogy az alperes nem vitatta a mérlegadatokat, ebből is az következik, hogy – ellentétben a [49] bekezdésben kifejtettekkel az azokban kimutatott vagyónvesztés ténye, valamint, hogy azért ki a felelős, további bizonyításra nem szoruló ténykérdés.

A [47] bekezdésben foglaltakkal szemben olyat nem állított, hogy nem a társaság teljes vagyona, ingatlana, tárgyi eszközei, ezek megléte vagy hiánya, volt a kereseti kérelmének alapja, hanem a pénzeszköz. Az a felperesi állítás, hogy a társaság vagyona csökkent, nem kizárólag a pénzeszközeinek, hanem „a pénzben kifejezett vagyonának a csökkentését is jelenti”.

Az önmagában is eljárási szabálysértéssel figyelembe vett Szakértől szakvélemény több okból sem lehetett alkalmas olyan következtetés levonására, hogy az alperes elszámolt a 2016-ban a birtokába került pénzeszközökkel.

Az elsőfokú bíróság tévesen nem vizsgálta az alperes által hosszabb időszakon át a taggyűlés szerepének és jelentőségének semmibe vételével, érdemi döntéshozatal, sőt egyáltalán bármilyen taggyűlési munka ellehetetlenítésével, akadályoztatásával, T1 tag kizárásával, a

felperes székhelyére be nem engedésével, ott számára a munkavégzés megtiltásával tanúsított konkrét és jogszabályon alapuló ügyvezetői kötelezettségszegéseit, mivel ezek olyan, a Ptk. 3:188. § (2) és 3:109. § (2) bekezdésében írt kötelezettségszegések, amelyek veszteséget okoztak, így további részletezés nélkül is megalapozzák az ügyvezető kárfelelősségét.

Az elsőfokú bíróság az ítélete [53] bekezdésében a felperesi állításnak megfelelően újfent megállapította, hogy a vagyonvesztést tartalmazó mérlegadatokat „bizonylatokkal nem kerültek alátámasztásra”. Nem világos, hogy akkor a bíróság szerint miért nem következik ebből az alperes kárfelelősségének a megállapíthatósága. Nem azért perelte be az alperest, mert a mérlegben valótlan adatokat tüntetett fel, hanem azért, mert a perbeli időszak alatt a társaság elvesztette a vagyonát. Az elsőfokú bíróság az ítélet indoklása [54] – [55] bekezdésében – ha nem is teljeskörűen – helyesen állapította meg az alperes vezetői kötelezettségszegéseit. Annak nincs relevanciája, hogy a valótlan mérlegek készítése miatt a kártérítési felelősségét nem találta megállapíthatónak. Lényeges az, hogy a valóságban a vagyon elveszett. Ebből (az érdemben helyes) bírósági megállapításból éppen az alperes kártérítési felelősségének kellene következnie.

Az ítélete indoklásának az [56] – [58] bekezdéseiből megállapíthatóan az elsőfokú bíróság szerint a felperes által hivatkozottak alapján releváns vezetői kötelezettségszegésnek azt kell tekinteni, hogy az alperes nem számolt el a felperes pénzeszközével, és ez a felperes által kárként megjelölt vagyonvesztést eredményezte, de valójában nem erről van szó. Nem az elszámolás hiánya eredményezte a vagyonvesztést, ugyanis az alperes már 2012. óta nem számolt el (fizikailag) a felperes felé. Most azt állítva „számolt el”, hogy 2016-tól a társaság szinte teljes vagyonát elvesztette. A perbeli időszak alatt a társaság elvesztette a vagyonát, amelyet az alperes „már csak számszakilag illusztrál”. A társaság vagyonának visszaszerzése iránt (ami a társaság érdekeinek elsődlegessége alapján a jelenlegi ügyvezető kötelessége is) terjesztett elő keresetet az alperessel szemben, ami jogszerű, indokolt és szükségszerű lépés. A vagyonvesztés adott. A vezető tisztségviselő a döntéseiért, a döntéseivel okozott kárért felel. A veszteséggel el kell tudni számolnia, azt meg kell tudni indokolni. Az alperes döntéseit kell tehát vizsgálni, és nem csak 2016 – 2019 között.

A perben hivatkozott, a büntetőügyben hozott jogerős felmentő ítélet megállapította: az biztos, hogy az alperes korábban (2012-2015-re) nem számolt el, de utóbb 2016-ban lehet, hogy elszámolt. Mivel a büntetőbíróság az elszámolást nem bizonyított tényként, hanem egy esetleges lehetőségként fogadta el, ebben az esetben is vizsgálendő, hogy az ügyvezetői tevékenység körében általa 2016-2019 években megtett intézkedések a társaság érdekében álltak-e vagy sem.

Ha mégsem számolt el, ez esetben mivel a korábbi állítását megváltoztatva már nem azt mondta, hogy a „pénz ott van nála”, hanem hogy el lett költve a cég „érdekében” álló tevékenységre, mindkét (elvileg) lehetséges esetben az alperes 2016-2018. évekre vonatkozó állításai vizsgálandóak.

Kirívóan okszerűtlen, megalapozatlan, és jogszabálysértő következtetés az, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére, hogy az alperes ténylegesen sem azt nem igazolta, hogy a 2016-2018. évi költségek egyáltalán bekövetkeztek (volna), sem azt, hogy ha igen, akkor azok a felperes érdekében álltak (volna), mégsem állapította meg a felelősségét.

A perköltség leszállítása iránti fellebbezési kérelme indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az 32/2003. IM. rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontját, (2) bekezdését, a Pp. 80. §-át, és több más eljárási és anyagi jogszabályt megsértve rendelkezett az alperes javára megítélt perköltségről.

[9] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és a felperes másodfokú perkoltségben marasztalását.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete mentes a fellebbezésben megjelölt jogszabálysértésektől.

Részletesen indokolt álláspontja szerint a felperes a fellebbezésében alaptalanul sérelmezte (elsődlegesen) az ítéltábla megelőző eljárásban meghozott döntésében elfoglalt jogi álláspontot, ezen belül a felperes különösen azt sérelmezte, hogy a kereseti kérelmét az ítéltábla nem megfelelően értékelte és értelmezte.

A perfelvételtől kezdve megismételt elsőfokú eljárásban a felperes nem volt elzárva attól, hogy a keresetét pontosítsa vagy módosítsa, oly módon, hogy azt azzal a tartalommal bírálják el, amelyet most tulajdonít annak. Ezzel azonban a felperes nem élt, a perfelvétel lezárása után, illetőleg a másodfokú eljárásban pedig erre a Pp. 373. §-ában írt feltételek hiányában nincs lehetősége.

Az elsőfokú bíróság az eljárást a másodfokú bíróság iránymutatásának megfelelően (amelyhez kötve volt) folytatta le, az mentes minden eljárási és anyagi jogszabálysértéstől.

Alaptalanul sérelmezte a felperes, hogy hibát vétett az elsőfokú bíróság, amikor a megismételt eljárásban a Szakértől szakvéleményt figyelembe vette.

Azt az alperes nem elkésztette terjesztette elő. Nincs jelentősége annak, hogy a szakvéleményt a büntetőbíróság sem vette figyelembe. Ennek oka nem a szakvélemény hiányossága vagy hibája volt, hanem az, hogy a másodfokú büntetőbíróság eltérő jogi álláspontot foglalt el a cselekménnyel kapcsolatban, így a szakvéleményre, mint bizonyíték értékelésére nem volt szükség. Ez nem jelenti azt, hogy a szakvéleményben foglaltak megalapozatlanok lennének.

A felperes a szakvéleményt egy számszaki eltérés miatt összecszerűségében is megalapozatlannak tartja, annak a tartalmával kapcsolatosan a fellebbezésében előadott észrevételét azonban korábban nem tette meg, a Pp. 373. §-a alapján a per ezen szakaszában erre nincs is lehetősége.

A szakértő feladata az volt, hogy a házipénztárban lévő összegek mozgását vizsgálja, és azt dolgozza ki, hogy melyik ügyvezetőnél mennyi pénz volt, azt mire költötte, és a pénzeszközökkel elszámolt-e. A pénztár pénzkészlete és a társaság mérleg szerinti pénzeszköz állománya nem ugyanaz, így szükségszerűen nem kell megegyeznie a két összegnek. Jelen esetben az eltérést az okozza, hogy a társaságnak nem csak a házipénztárban, hanem a két bankszámláján is volt 2015. december 31. napján pénze, és a házipénztár és a két bankszámlán lévő pénz együttes összege adja ki a 6 730 000 Ft-ot (a mérlegben ezer forintba kerekítve).

Ennek az alátámasztására hivatkozott a csatolt főkönyvi pénzeszközökről szóló kivonatra. Ebből megállapítható, hogy 2015. december 31. napján a házipénztár 6 222 265 Ft, az elszámolási betétszámlákon 162 367 Ft, míg a devizaszámlán 345 941 Ft volt található, amely mindösszesen 6 730 573 Ft. Ez a mérlegben ezer forintba kerekítve 6 730 000 Ft-ként szerepel.

Alaptalanul sérelmezi a felperes, hogy a szakértő nem a szakmai szabályok szerint végezte el a számítását, hogy a szakvélemény nem tartalmaz adatokat 2017. és 2018. évre vonatkozóan, illetőleg az átadott adatokban is minimális 2017-es és 2018-as bizonylat szerepel, a korábbi évek jelentős mennyiségű bizonylatához képest.

A megismételt eljárásban a bíróságnak azt kellett tisztáznia, hogy az alperes az ügyvezetőjeként a felperestől felvett 43 622 806 Ft-ot, amivel nem számolt el. Az alperes 65 281 819 Ft-ot kezelt fel készpénzben a felperes pénzeszközeiből a vizsgált időszakban, amelyből 95 Ft volt a vizsgált időszak utolsó napján elszámolási kötelezettséggel nála. A

felperes azonban azt, hogy az alperes által felkezelt 65 281 819 Ft-ból melyik az a 43 622 806 Ft, amellyel nem számolt nem adta meg (eddig).

Iratellenesen, hogy „a ... Törvényszék ... számú ítélete tényként rögzítette, hogy alperes nem számolt el az általa kezelt pénzzel” (ítélet 6. oldal 4. bekezdése), továbbá, hogy: „Szakértő maga rögzíti, hogy ő felhasználni csak az alperes által készített és csak az alperes által neki átadott főkönyvi kivonatokat és főkönyvi kartonokat használta fel”.

Az elsőfokú bíróság nem sértett eljárásjogi szabályt a kirendelt szakértő szakvéleménynek az értékelése során. A szakértőt még az alapeljárásban rendelték ki, olyan bírósági jogi álláspont, és anyagi pervezetés mellett, amelyet később az ítéltábla döntése részben felülírt. Az ítéltábla vizsgálni rendelte azt, hogy az alperes által felvett pénzüsszegek felhasználása a felperes érdekében történt-e. Megállapította, hogy amennyiben az alperes a felvett pénzüsszegnek a felperes érdekében való felhasználását bizonyítja, akkor önmagában a könyvelési szabálytalanságokért a Ptk. 3:24. §-a szerinti kártérítési felelőssége nem állapítható meg. Az alperesi pénzfelhasználás jogszerűségének a bizonyítása esetén tehát a kirendelt szakértő megállapításai szükségtelennek bizonyulnak, tekintettel arra, hogy a felperesi kereset lényege az elszámolás hiánya volt.

Az alperes által előterjesztett beszámolók annyiban nem szabályosak, hogy a felperes taggyűlése nem fogadta el, azonban a felperes a kereseti kérelme összecszerűségének az alátámasztására is ezeket a beszámolókat jelölte meg. Amennyiben ezen beszámolók nem valós adatokat tartalmaznak, akkor a felperes keresetének az összecszerűsége nincs alátámasztva, így a keresetet emiatt kellett volna elutasítani.

A perbeli időszak teljes könyvelési anyaga a perben átadásra került a felperesnek. Azonban az eltelt időszakban a felperes a rendelkezésre álló anyagok alapján nem intézkedett az általa szabályosnak tekinthető beszámoló elkészítése és felperes általi jóváhagyása érdekében.

Iratellenes a felperesnek az alperesi jogi tevékenységgel kapcsolatos nyilatkozata, és megalapozatlan az alperesi költségigénnyel kapcsolatos álláspontja, mely szerint a perköltségek kioltják egymást.

[10] A fellebbezés részben megalapozott.

[11] Az ítéltábla a felperes kérelmére tárgyaláson bírálta el a fellebbezést. Ennek során nem lépte át az elsőfokú ítélet felülbírálatának a Pp. 370. § (1) bekezdése szerinti (a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem megszabta) korlátait, mivel nem észlelt az ettől való eltérésre okot adó, a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést, vagy téves anyagi pervezetést [Pp. 370. § (2) és (3) bekezdései].

[12] Az ítéltábla a másodfokú eljárás korlátjaként rögzíti azt, hogy a felperesnek az fellebbezési kérelme, hogy az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének adjon helyet, részben nem volt teljesíthető. Az elsőfokú bíróság a 3.G40.043/2024/53-I. számú ítéletével elutasította a felperesnek az alperes 45 915 000 Ft és annak a 2020. március 29. napjától a kifizetésig járó a Ptk. 6:34. §-a szerinti mértékű kamata megfizetése iránti keresetét a késedelemi kamat követelés tekintetében. Ez ellen az ítélet ellen a felperes nem fellebbezett, ezért annak az elutasító rendelkezését az ítéltábla az ítéletet hatályon kívül helyező, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasító Gf.III.30.179/2025/7. számú végzésével nem érintette. A megismételt eljárásban nem lehet rendelkezni olyan kereseti kérelemről, amelyet a hatályon kívül helyezett ítéletben elutasítottak, de azt nem fellebbezték meg, ezért az jogerőre emelkedett. Ebben a körben a bíróságot, így a jelen másodfokú

eljárásban az ítéltáblát is az ítélt dolog kötöttsége terheli, ezért az ilyen kereseti kérelemről a megismételt eljárásban és ebben a másodfokú eljárásban már nem lehet dönten.

[13] Az ítéltábla a jelen másodfokú eljárás kereteinek a meghatározása körében kiemeli azt, hogy a Pp. 371. § b) pontja szerint a fellebbezésnek tartalmaznia kell határozott kérelmet arra, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét mennyiben és milyen okból változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül. A d) pont pedig előírja, hogy a fellebbezésben meg kell jelölni azt az állított anyagi vagy eljárási jogszabálysértést, amelyre a fellebbező a fellebbezését alapítja. Azzal, hogy a Pp. ezt a fellebbezés kötelező tartalmi elemeként szabályozza, kifejezi azt is, hogy a fellebbezés nem irányulhat arra, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú eljárást és ítéletet minden vonatkozásban vizsgálja felül, „mintegy újból döntse el a jogvitát”. A másodfokú bíróságnak nem a keresetet ismételt elbírálnia, hanem a fellebbezést és az elsőfokú ítéletet kell el-, illetve felülbírálnia.

A fellebbező félnek az elsőfokú határozat indokaival, érveivel szemben, azok cáfolatára kell az ellenérveit megfogalmaznia. Mivel a törvény hivatkozott rendelkezései a fellebbezésben jogszabálysértés-állítási kötelezettséget írnak elő, a jelen ügyben is csak azok lehettek a fellebbezésnek az elsőfokú ítélet eljárási- és anyagi jogi felülbírálatának a terjedelmét meghatározó hivatkozásai, amelyek a felperes fellebbezési kérelmének az indokaként megfeleltek a fellebbezéssel szemben a Pp. 371. § (1) bekezdés b) és d) pontjában támasztott követelménynek, egyben – az érdemi elbíráláshoz – a hivatkozásai a megkívánt tartalommal megfelleltethetők az elsőfokú ítéletnek.

Az ítéltábla rögzíti azt is, hogy a Pp. 370. § (1) bekezdéséből következően az elsőfokú ítélet több rendelkezését támadó, avagy több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozó kérelemnek valamennyi hivatkozás tekintetében rendelkeznie kell a törvényben meghatározott, egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatban álló kötelező tartalmi kellékekkel.

Az elsőfokú ítélet abban a részében, amelyet a fellebbezés nem vagy úgy támad, hogy kérelme az adott körben nem rendelkezik maradéktalanul a Pp.-ben előírt tartalmi elemekkel, a másodfokú eljárásban nem bírálható felül.

Következésképpen a jelen esetben is a fellebbezésnek az elsőfokú ítélet eljárási- és anyagi jogi felülbírálatának a terjedelmét meghatározó és egyben eredményes hivatkozásai csak azok lehettek, amelyek a felperes fellebbezési kérelmének az indokaként megfeleltek a fellebbezéssel szemben támasztott ezeknek a követelménynek, és mivel a felperes több körül határolható okból támadta az elsőfokú ítéletet, ennek a követelménynek valamennyi fellebbezési indoka tekintetében érvényesülnie kellett.

Az ítéltábla ezért a felülbírálatot kizárólag azon jogi érvelések alapján végezhetette el, amelyek a fellebbezett ítéletben foglalt konkrét ténybeli és jogi álláspontot támadták, az egyéb hivatkozásaival nem foglalkozhatott.

Mindezeket szem előtt tartva az ítéltábla előre bocsátja: a fellebbezés – a későbbiekben részletezettek szerint – nem valamennyi hivatkozása tekintetében tartalmazott az elsőfokú ítélet indokainak megfelleltethetően előadott hivatkozást az elsőfokú bíróság álláspontjának a cáfolatára.

[14] Az ítéltáblának először a másodlagos fellebbezési kérelmet kellett vizsgálnia. A felperes több eljárási szabálysértésre hivatkozott, azonban nem jelölte meg, hogy mely jogszabály alapján kéri az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, ugyanakkor nem hivatkozott valamely eljárás megszüntetési okra, vagy arra, hogy az ítélet meghozatalában

kizárt bíró vett részt, illetve az ítélet orvosolhatatlan formahiba miatt alkalmatlan a felülbírálatra, ezért a hatályon kívül helyezés a Pp. 379. §-a vagy a 380.§-a alapján nem merülhetett fel. Az ítéltábla ezért ebben a körben azt vizsgálta, hogy a fellebbezésben hivatkozott és figyelembe vehető valamely okból megállapítható-e az elsőfokú bíróság olyan eljárási szabálysértése, amely a Pp. 381. §-ban írt feltételek fennállása miatt alapot adhat az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésével új eljárás és új határozat hozatalának az elrendelésére.

[15] Megalapozatlanul sérelmezte azt, hogy az elsőfokú bíróság Szakértől szakvéleményt mint az alperes által elkésztett előterjesztett bizonyítási eszközt a megismételt eljárásban eljárási szabálysértéssel vette bizonyítékként figyelembe, mivel az alperes a perfelvételi szaktól megismételt elsőfokú eljárásban ezt a bizonyítási indítványát a perfelvételi tárgyalás lezárásáig (annak az „alap” elsőfokú eljárásban történt elutasításától függetlenül) előterjeszthette. Az elsőfokú bíróság ezért azzal nem sértett eljárási szabályt, hogy a Szakértől szakvéleményt bizonyítási eszközként figyelembe vette. Ezt nem tette kizártnak, hogy nem a jelen eljárásban keletkezett, miként az sem, hogy más eljárásokban az eljáró bíróságok, illetve hatóságok azt nem értékelték bizonyítékként. A polgári eljárásokban ugyanis a Pp. 263. §-ban nevesített, a tényállás szabad megállapításának és – ezzel összhangban – a Pp. 279. § (1) bekezdésében rögzített, a bizonyítékok szabad mérlegelésének elve érvényesül, és a bíróságot a határozatának a meghozatalában – a Pp. 264. §-ban foglalt, itt fel nem merült kivételekkel – más hatóság döntése, illetve az azokban megállapított tényállás nem köti.

Annak az eldöntése azonban, hogy az elsőfokú bíróság ennek kapcsán a fellebbezésben állított módon megsértette-e a bizonyításra vonatkozó eljárásjogi szabályokat olyan módon, hogy az ítélete az érdemi felülbírálatra alkalmatlan, és az ebben a körben hivatkozottak alapján a másodlagos fellebbezési kérelemnek a Pp. 381. §-a alapján helyt lehet-e adni, nem az eljárási, hanem a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti anyagi jogi felülbírálatra tartozott.

[16] A felperes a fellebbezésében – a tartalma szerint ezzel a Pp. 341. § (1) bekezdésének a megsértését állítva – megalapozatlanul sérelmezte azt, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban nem a keresetét bírálta el és az ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság törvénysértő pervezetését is (fellebbezés 5. oldal negyedik bekezdés).

Az ítéltábla a hatályon kívül helyező végzésben azt tette a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság feladatává, hogy „a feleknek az eddigi...illetve a megismételt eljárásban esetleg kiegészített perfelvételi nyilatkozatai alapján” tisztázza a jogvitát, és azt valamennyi kereseti kérelemre és ezekkel összefüggő védekezésre kiterjedően, teljeskörűen bírálja el.

A jelen ügyben az ítéltábla – mivel úgy ítélte meg, hogy a felperes által az „alap” elsőfokú eljárásban előadott tény- és jogállítások ellentmondásossága a keresetet inkoherenssé tette, az elsőfokú bíróság azonban úgy hozott érdemi döntést, hogy ezt anyagi pervezetéssel nem küszöbölte ki – a hatályon kívül helyező végzésében az iratokkal összhangban már megállapította a felperes elbírálandó keresetének a tartalmát, egyben a saját anyagi pervezetését elvégezve az elsőfokú bíróság feladatává azt tette, hogy a felperes így tisztázott kereseti kérelmeiről az alperes arra tett ellenkérelmét, nyilatkozatait figyelembe véve a bizonyításra vonatkozó iránymutatása szerint döntsön a megismételt eljárásban. Az elsőfokú bíróság ennek az alábbiak szerint eleget tett.

Az elsőfokú bíróságnak a megismételt eljárásban irányadónak kellett tekinteni a keresetnek az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében írt tartalmát, azzal, hogy mivel az elsőfokú eljárást a perfelvételi szaktól meg kellett ismételni – az alperes ellenkérelmi hivatkozásával

egyezően – a felperesnek megnyílt az eljárásjogi lehetősége arra, hogy a keresetét pontosítsa, szükség esetén módosítsa, kiegészítse annak érdekében, hogy az elsőfokú bíróság az alperes marasztalása iránti kérelmét az általa megkívánt tartalommal és – az alperes arra tett nyilatkozatától függően – az ahhoz szükséges bizonyítást folytatva bírálja el.

A felperes jogi képviselője a megismételt eljárásban ebben a körben tett nyilatkozatait – a 2025. december 29-ei (a perfelvételt lezáró és érdemi) tárgyaláson a berekesztés előtti legutolsó nyilatkozatában – saját maga az alábbiak szerint foglalta össze.

„Pontosítottuk a keresetünket, hogy [...] nem a mérlegnek a valótlan vagy alá nem támasztott adataival van a probléma, hanem hogy az alperes nem számolt el akármennyi millió forinttal, vagy 2016-2017-2018-ban a gazdasági társaság érdekének elsődlegességét megsértve foglalkoztatott 5 db munkavállalót 12 millió forintos összegért” (3.G.40.278/2025/12. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal első bekezdés).

„Jogellenes magatartás az, hogy (az alperes) a pénzt felhasználta. A pénzt saját céljaira használta fel, abban az esetben, ha a 42 millióval történő elszámolást nem tudja igazolni” (u. o. 5. oldal utolsó előtti bekezdés). „...nem a mérlegadatok valódisága volt a felperesi lényegi állítás, hanem az, hogy a mérlegadatok mögött álló gazdasági eseményekkel okozott kárt” (u. o. 4. oldal első bekezdés).

„Kár mindenképpen abban a pillanatban következik be, mikor az alperes kinyilatkoztatta azt, hogy ő ezt a pénzt sajátjaként kezeli, ami 2016. december 31-ével kezdődött meg” (u. o. 4. oldal utolsó előtti bekezdés). „A kár bekövetkezésének időpontja 2016. december 31.” (u. o. 6. oldal első bekezdés). Az ok-okozati összefüggés: „teljesen nyilvánvaló, hogy 2015. szeptember 7-től 2020. március vagy szeptember 18-i hatállyal kizárólagosan az alperes rendelkezett a társaság vagyona fölött” (u. o. 7. oldal harmadik bekezdés). „A kár oka az, hogy vagy elvitte a pénzt és nem számolt el 42 millió forinttal, vagy az a helyzet, hogy elszámolt.” Akkor „már a 2016 – 2017- 2018. évi gazdasági események [...] azok valóság. Viszont nem tudta igazolni azt az alperes, hogy volt foglalkoztatási kötelezettség” (u. o. 4. oldal első bekezdés).

[17] Azt és ahogyan a felperes a megismételt eljárásban a keresetét pontosította, az elsőfokú ítélet indokolása a [25] – [27] bekezdésében tényszerűen és pontosan, a fellebbezés I. pontjában – az 1.- 3. oldalon – leírtak lényegi tartalmával is egyezően rögzíti.

Eszerint – az elsőfokú bíróság helytálló megállapításának megfelelően – jelen ügyben a felperes pontosított keresete az alperes jogellenes magatartása, valamint annak és a kára közötti okozati összefüggés tekintetében azon alapult, hogy az alperes nem számolt el a kizárólagos vezetése alatti időszakban a társaság vagyonával, azt saját céljaira használta fel, és ezzel a felperesnek kárt okozott, a kára a vagyonvesztéssel következett be.

Alapítan ezért az a fellebbezési állítás, hogy az elsőfokú bíróság a felperes keresetét tévesen értelmezte. A felperes – a fellebbezésében is megerősítve – az alperesnek 45 915 000 Ft megfizetésére kötelezése iránti keresetével a Ptk. 3:24. § (1) és 6:142. §-a szerinti jogot érvényesít, amely speciális (gazdasági társaság vezető tisztségviselőjével szembeni) felelősségen alapuló kártérítési igény.

Az ítéltábla ezért fenntartja: a jelen per tárgya annak az eldöntése, hogy a felperes megalapozottan követelhet-e az alperestől 45 915 000 Ft kártérítést a Ptk. 3:24. § (1) bekezdésében szabályozott vezetői felelőssége alapján, azaz a szerződésszegéssel való kártérítés Ptk. 6:142. §-ában foglalt szabályai szerint.

Az ügy eldöntése szempontjából lényeges tényeknek ezért azokat kell tekinteni, amelyeknek a kártérítési felelősség konjunktív feltételei (a károkozó jogellenes magatartása, a károsultnál kár bekövetkezése és a kettő közötti okozati összefüggés) megállapításánál jelentősége lehet.

Az elsőfokú bíróság tehát a keresettel érvényesíteni kívánt jog fennállásának a megállapításánál adekvát feltételek meglétét vizsgálta.

E jogszabályi feltételek közül vitás volt – a megismételt eljárásban elsősorban vizsgálandó – az alperesi jogellenes magatartás és annak a kárt okozó következménye, a felperesnél az állított kár bekövetkezése és összege is.

[18] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges tények tekintetében a tényállást túlnyomórészt feltárta, azt azonban az ítéltábla a fellebbezési hivatkozás szerint részben kijavítja, részben az elektronikus cégnyilvántartás adatai (a felperesnek a Nyíregyházi Törvényszék Cégbíróság 2007. október 15-én jogerős Cg..... számú végzésével elbírált, a 2007. október 10-én benyújtott változásbejegyzési kérelméhez csatolt 2007. október 1-jén kelt társasági szerződést módosító okirat 4. pontja) alapján kiegészíti azzal, hogy az alperes a felperes ügyvezetését 2007. október 1-jétől megbízási jogviszony alapján látta el.

[19] Az ítéltábla az azzal összefüggésben álló fellebbezési hivatkozásaira rögzíti: a felperes a jogellenes magatartás tekintetében azzal, hogy az alperes a vezetése alatt a felperes vagyonával nem számolt el jogállítást, azzal pedig, hogy azt saját céljára használta fel, tényállítást tett.

Ez következik abból, hogy amennyiben a gazdasági társaság vezető tisztségviselője a társaság mérlegében szereplő, ott feltüntetett vagyonnal nem tud elszámolni, ez a Ptk. 3:24. § (1) bekezdésének a törvényi tényállásába illeszthető jogellenes magatartás, ezért önmagában is helytállási kötelezettséggel tartozik.

Ennek oka az, hogy a Ptk. 3.24. § (1) bekezdése a jogi személyek – így a gazdasági társaságok esetén is – önálló jogcímet teremt a jogi személy részére vezető tisztségviselővel szembeni fellépésre, annak a károkozására hivatkozással.

A kötelezettségszegés körében lényeges az, hogy mi a vezető tisztségviselőnek a tisztsége alapján ellátandó feladata (amelynek a fennállta és a megszegése a vezetői felelősség megállapításához bizonyítandó). A Ptk. 3:21. § (1) bekezdése alapján az ügyvezetés a jogi személy irányítási feladatainak ellátását jelenti, kivéve azokat az irányítási döntéseket, amelyek a tagok döntéshozatalára vannak fenntartva. Ez a jogszabályhely a feladatokat konkrétan nem határozza meg. Az ügyvezetési feladatokat egyrészt a gazdálkodó szervezet és az alperes megbízási (vagy munkavállalási) szerződése tartalmazza, és vannak olyan kötelezettségek, amelyeket jogszabály ír elő a vezető számára.

Ilyen jogszabályi kötelezettség a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számviteli tv.) 17. §-a, amely előírja a gazdálkodó szervezetek beszámolókészítési, könyvviteli kötelezettségét. A törvény szerint a beszámolót a valódiság és teljessége alapján kell elkészíteni, azt – a 20. § (6) bekezdés szerint – a képviselőre jogosult személy köteles aláírni.

Ezen túlmenően mivel a jogi személy vagyona a tagok vagyonától elkülönült, így a vezető tisztségviselő idegen vagyonnal gazdálkodik, ezért a gazdasági társaság rábízott vagyonával felelősen köteles rendelkezni, gondoskodnia kell a vagyon védelméről, megőrzéséről és – ha a vezető tevékenységet megbízás alapján látja el, mint a jelen esetben az alperes is – a Ptk. 6:279. §-a szerint mint megbízottnak pedig a megbízatása megszűnésekor, azaz a rendelkezési joga megszűnését követően a rábízott vagyonnal el kell számolnia, át kell adnia azt – az újabb rendelkezésre jogosult útján – a jogi személynek. Ha nem adja át a vagyont, akkor annak,

akinek a megbízásából azt kezelte, tehát a gazdasági társaságnak kárt okoz. A károkozás önmagában a vagyon átadásának az elmulasztása (meghiúsítása) (Kúria Gfv.VI.30.242/2021/4.számú határozat [58]).

Ebből következően nem helytálló – amellet, hogy ellent is mond a jogi képviselője 2023. május 17-ei perfelvételi tárgyaláson tett annak a nyilatkozatának, hogy „a pernek az a tárgya, hogy 2016., 2017, 2018-ban mik kerültek a mérlegbe”, illetve, hogy „de szó sincs arról, hogy ez a per arról szólna, hogy a felperes hova tette azt a 45 millió forintot” (3.G.40.073/2023/4. számú tárgyalási jegyzőkönyv 14. oldal ötödik-hatodik bekezdés) – a saját keresete tartalmával nem adekvát a felperesnek az a fellebbezési hivatkozása, hogy a jelen per tárgya nem az alperes elszámolása vagy el nem számolása volt, hanem az, hogy „a 2016-18 évi mérleg adatok alapján az ügyvezető a társaság érdekei szerint járt-e el vagy sem” (fellebbezés 17. oldal utolsó előtti bekezdés).

Mindebből következik az is, hogy a jelen ügy érdemében, a kereset megalapozottsága körében azt kellett vizsgálni, hogy az alperes a rendelkezése alatt állt felperesi vagyonnal elszámolt-e, aminek a megállapításához az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy felperes vagyonának a kezelése során ügyvezetőként a társaság érdekeinek megfelelően járt el.

Mivel az irányadó – kiegészített – tényállás szerint az alperes megbízási jogviszony keretében 2015. szeptember 11-től 2020. március 17-ig volt a felperes egyedüli ügyvezetője, ez utóbbi időpontban elszámolási, valamint irat- és vagyonátadási kötelezettsége keletkezett a felperessel szemben.

Mindezekre tekintettel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor először azt vizsgálta, hogy a felperesnek milyen vagyona volt az alperes egyedüli ügyvezetése kezdetén. Ennek során a felek egybehangzó nyilatkozatát figyelembe véve [Pp. 266. § (1) bekezdés] helytállóan állapította meg azt a 2015. december 31-ei állapottal egyezően a felperes 2015. évre készült közzétett éves beszámolója mérlegadatai alapján (elsőfokú ítélet indokolás [47]).

[20] Megalapozatlanul sérelmezte a felperes azt, hogy noha az elsőfokú bíróság is azt állapította meg: 2015. december 31-én a beszámoló mérlegében 64 246 000 Ft értékű kimutatott vagyona volt, mégis az alperesnek 43 622 806 Ft értékű vagyonnal való elszámolását és sem a teljes vagyona (ingatlan, tárgyi eszközei), hanem a pénzeszközei meglétét vagy hiányát vizsgálta. A fellebbezési állításával szemben az elsőfokú ítélet indokolása a [47] bekezdésében helytállóan tartalmazza azt, miszerint a felperes kereseti kérelmének alapja az, hogy az alperes a felperes „felvett” pénzeszközeivel nem számolt el. Ahogyan ugyanis azt a már az ítéltábla is a hatályon kívül helyező végzésében megállapította: a keresetlevelében a felperes tényelőadása az volt, hogy az alperes „2007. évtől 2016. szeptember 30. napjáig 43.622.806 Ft-ot vett fel a felperestől”, „2015 évben a felperes jelenlegi ügyvezetője [...] többször is felszólította az alperest, hogy rakja vissza a pénzt a társaság számlájára [...], azonban erre nem került sor” (2. oldal utolsó bekezdés),– 2015. szeptember 9-e után kizárólagosan egyedül irányította, működtette a céget, – nem számolt el a 2015. szeptember és 2016. június közötti gazdasági eseményeivel (4. oldal második bekezdés), a társaság másik tagját nem tájékoztatta, – a 2016., a 2017. és a 2018. üzleti évekre vonatkozó általa elkészített éves beszámolók felperes taggyűlése által el nem fogadott mérlegeiben valótlanul mutatott ki 45 915 000 Ft veszteséget, mivel „ezen összeget (részben) egyszerűen kivezette a társaság könyveiből” (10. oldal második bekezdés).

A felperes – az elsőfokú bíróság helytálló megállapításával egyezően – a megismételt eljárásban pontosított keresetében is az alperes által a jogellenes vezetői magatartással okozott kárát a 2016 – 2019. években az évről évre keletkezett veszteségekkel elszenvedett vagyonvesztése bekövetkezésében: így 2016. évi 31 015 000 Ft, a 2017. évi 11 300 000 Ft és

a 2018. évi 3 600 000 Ft mérleg szerinti veszteségei együttes összegében, 45 915 000 Ft-ban állította (3.G.40278/2025/12. számú tárgyalási jegyzőkönyv 3-4. oldal, 9. oldal harmadik bekezdés).

[21] Az ítéltábla álláspontja szerint ennek az érvényesíteni kívánt joggal adekvát értelmezése az, hogy a kereset szerint az alperes azért tartozik felelősséggel, mert a 2016. évi 18 788 000 Ft, a 2017. évi 12 226 000 Ft és a 2028-ban keletkezett 5 500 000 Ft veszteségét az okozta, hogy az alperes a társaságtól felvett (ezáltal a fizikailag is a rendelkezése alá került) pénzeszközével nem tudott elszámolni, mert azt a saját céljaira fordította.

A felperes tehát a kártérítésre kötelezés további feltételét, az ügyvezetői magatartással okozati összefüggésben keletkezett kárt a veszteséggel azonosítja.

A Ptk. kártérítési fogalmi rendszerében azonban a veszteség nem kárelem. A Ptk. 6:522. § (2) bekezdése szerint kártérítésként a károkozó: a károsult vagyonában beállott értékcsökkenés [a) pont], az elmaradt vagyoni előny [b) pont] és a károsultat ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költségek [c) pont] megtérítésére köteles.

A számviteli értelemben vett „veszteség” nem jelent automatikusan (szükségszerűen) polgári jogi értelemben vett vagyonsökkenést, azaz kárt. A veszteség számviteli értelemben negatív eredmény, amely egy időszaki kategória: azt mutatja meg, hogy a bevételek és a ráfordítások különbözete adott időszakban negatív. A vagyon (gazdasági fogalomként: saját tőke) ezzel szemben egy állapot, amelyet a mérleg mutat. A bírói gyakorlat főként a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 33/A. §-a alapján indult perekben kialakította a vagyonsökkenés fogalmát és megállapításának a szempontjait.

Polgári jogi szempontból tehát a „vagyonvesztés” általában azt jelenti, hogy a társaság saját tőkéje csökken, különösen, ha eléri vagy megközelíti a jegyzett tőke törvényben meghatározott arányát, vagy romlik a társaság fizetőképessége. Ezért elképzelhető veszteség anélkül, hogy a vagyon ténylegesen csökkenne [pl.: ha a veszteséget korábbi nyereségből (eredménytartalékból) fedezik, vagy ha a veszteség nem jár pénzkirámlással (pl. értékcsökkenés, értékvesztés könyvelése)]. Ugyanakkor a veszteség közvetve vezethet a saját tőke csökkenéséhez, mert az eredmény végül beépül a saját tőkébe. A veszteség tehát önmagában nem azonos a vagyonvesztéssel, még akkor sem, ha tipikusan annak egyik oka vagy előjele.

Mindebből az következik, hogy a Ptk. 3:24. § (1) bekezdése alapján a vezető tisztségviselő a rendelkezése alatt állt társasági vagyon (tipikusan a mérlegfőösszegben kimutatott vagyontárgyak) átadásáért, az azzal való elszámolásért tartozik felelősséggel és nem az eszközök-források különbségéért (Kúria Gfv.VI.30.242/2021/4. [62]), a kontraktuális felelőssége alapján – az egyéb feltételek fennállása esetén – teljes kártérítésként a felperes vagyonában bekövetkezett értékcsökkenés (vagyonsökkenés) megfizetésére kötelezhető.

A jogi felelősség megállapításához ezért mindig a saját tőke és a fizetőképesség tényleges alakulását kell vizsgálni, nem pusztán az adott időszaki eredményt.

Ebből következően téves a felperesnek az az érvelése, hogy a kereset szerint tárgydőszakban a kára bekövetkezésének, összecszerűségének és a bekövetkezése okainak a megállapítása nem volt szakkérdés, mivel azt a bíróság az alperes által készített éves beszámolóban kimutatott veszteségből is „minden további bizonyítás nélkül” meg tudta állapítani.

A felperes fellebbezési hivatkozásával szemben az elsőfokú bíróság az alperes – az ítélet [59] bekezdésében ismertetett – védekezése okán a jelen ügyben helyesen tekintette szakértői bizonyítást igénylő kérdésnek – és tette a kirendelt igazságügyi könyvszakértő feladatává –

azt, hogy megállapítható-e az alperes kizárólagos ügyvezetése alatt a felperes által állított vagyonvesztés, amennyiben igen, annak oka pénzügyi számviteli szempontból mire vezethető vissza (3.G.40.043/2024/21. számú végzés 7. pont).

[22] Részben megalapozottan támadta ugyanakkor a fellebbezés az elsőfokú ítéletet arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság ebben körben a bizonyítás eredményét hibásan állapította meg.

Az elsőfokú bíróság részben okirati, részben könyvszakértői bizonyítást folytatott le. Okirati bizonyítási eszközként vette figyelembe az iratokhoz 3.G.40.278/2025/11. számon csatolt Szakértől szakvéleményt.

A kirendelt szakértő a szakértői véleményében – az ítélete indokolásában az elsőfokú bíróság által is rögzítetten (13-I. sorszámu ítélet [62] bekezdés) – közölte, hogy az elsőfokú bíróság által a „rendelkezésre bocsátott” könyvelési anyag között „a 2014 -2018. évekre vonatkozóan teljes főkönyvek nem kerültek becsatolásra”. „A 2015 – 2018. évek mérlegbeszámolói 1-4. számlaosztályban szereplő összegek alátámasztására nem álltak rendelkezésre adatok.” Az iratanyag eredménykimutatásokat és főkönyvi kivonat részleteket tartalmazott a 2015 – 2019. évekre vonatkozóan, ami kizárólag a 2015 – 2018. évekre beadott eredmény kimutatásokat támasztja alá (3.G.40.043/2024/29. számú szakértői vélemény IX.1., 12. oldal). „A jelen helyzetben a számviteli dokumentumokból a tevékenység végzésére vonatkozóan adatok nem olvashatók ki. Egyedül a 2014. évi számlák kerültek csatolásra, a többi év vonatkozásában semmiféle információ nincs az árbevétel szerkezetéről [...] A csatolt számviteli dokumentumok semmiféle magyarázatot nem adnak az árbevételek csökkenésére” (u. o. 15. oldal).

A szakértő arról is tájékoztatást adott, hogy a hiányzó alapbizonylatok miatt a kirendelő határozatban feltett kérdés(ek) megválaszolása kizárólag a mérlegbeszámolók adatai alapján történt (u. o. IX.1. pont 12. oldal).

[23] Az ítéltábla azonban nem értett egyet a felperes ezzel kapcsolatos azon fellebbezési hivatkozásával, hogy a Szakértől szakvéleményt mint okiratot és a perben beszerzett szakértői véleményt azért nem lehetett volna figyelembe venni, mivel a per tárgyát képező 2016., 2017. és 2018. évek alperes által közzétett beszámolóinak a mérlegadatait semmi nem támasztja alá, hiszen főkönyvi kartonok nem állnak rendelkezésre ezen időszakra, ezért a szakértői vélemény semmiféle, az alperes által állított, állítani kívánt tényt nem tudott alátámasztani.

Az ítéltábla álláspontja szerint ennek a ténynek a jelen ügyben annyiban van a bizonyításnál relevanciája, hogy a kirendelt szakértő szakvéleménye aggálymentes volt annak a megállapításában, hogy a felperes 2014 – 2019. évi közzétett éves beszámolóit a számviteli szabályok szerinti dokumentumokkal nem alátámasztottak.

Ez a tény azonban – a fellebbezési okfejtéssel ellentétben – a jelen perben a rendelkezésre álló szakértői véleményeket önmagában nem fosztotta meg az ügy eldöntéséhez szükséges releváns tények bizonyítására való alkalmasságuktól, mivel ennek a tudatában maga felperes is ezekben a mérlegekben kimutatott vagyonnal való elszámolását állította az alperes kötelezettségének, ezért önmagában a felperes 2014 – 2019. évre vonatkozó, közzétett éves beszámolóit mérlegeiben a mérlegadatok számviteli dokumentumokkal alá nem támasztottsága még nem zárta ki a jelen perben a Szakértől szakvéleménynek ilyen bizonyítási eszközként való elfogadását.

Szakértől igazságügyi adó- és könyvszakértő a 2018. január 16-án készült (3.G.40.278/2025/11. számú iratként csatolt) alap és a szeptember 18-án kelt kiegészítő szakértői véleményében (azoknak egyaránt a II. pontjában) számot adott arról, hogy a felperes ügyvezetőinek (így az alperesnek) a társasági pénzekkel való elszámolását vizsgálta. Mivel a felperes 2012 – 2016. évekre vonatkozó teljes könyvelési anyagát eredetiben megkapta, és rendelkezésre állt valamennyi bankszámláról a vizsgált időszakra vonatkozó tételes folyószámla kivonat, így a pénzforgalmat a főkönyvi nyilvántartással összevetve tudta rekonstruálni, az egyes évek készpénzkezelésének a vizsgálatát a pénztári főkönyvek elemzése módszerével végezte, amely során a pénztár teljes bevételi és kiadási forgalmát vetette egybe, és ezek egyenlegét tekintette számon kérhető készpénznek.

Mindebből következik az is, hogy a felperes által kifogásolt az a körülmény, hogy a szakértő „a pénztárfőkönyvön kívül más mérlegsorok változásait nem tanulmányozta”, nem tette aggályossá a pénzkezelésre adott szakértői véleményét. Annak, hogy ezt a szakvéleményt a büntetőbíróság a vádbeli tények bizonyítására nem – illetve milyen okból nem – találta alkalmasnak, a bizonyítás céljainak a lényeges különbsége miatt nincs jelentősége. Következésképp az nem volt kizáró oka annak sem, hogy az elsőfokú bíróság aggálytalannak tekintse a Szakértől szakvéleménynek azzal a módszerrel tett megállapításait, hogy a mérlegek adataiból és a rendelkezésre álló számviteli dokumentumokból közvetett elemzéssel vont le következtetéseket, és így az azok alapján adott szakértői véleményt az alperes és/vagy a felperes bizonyítási kötelezettségébe tartozó releváns tények bizonyítékként értékelje, ezért önmagában nem tette megállapíthatóvá az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértő, a Pp. 279. § (1) és 265. §-ába ütköző bizonyítékértékelését sem.

[24] Részben megalapozottan sérelmezte azonban a fellebbezés azt, hogy az elsőfokú bíróság – a kiegészített szakértői véleményt az ítélete alapjául elfogadva – amiatt nem tartotta megállapíthatónak a kontraktuális felelősség tényállási elemeinek a megvalósulását, hogy „nem lehet egyértelműen megállapítani, hogy a vagyonvesztés oka az alperesnek felróható, azt más gazdasági események pl. a megrendelő elvesztése is befolyásolta” (elsőfokú ítélet [63] bekezdés).

[25] A felperesnek – az előzőekben kifejtettek szerint – a jelen ügyben elbírálandó keresete szerint az alperesnek a felperestől felvett 43 622 806 Ft pénzeszközzel kellett elszámolnia.

Az alperes a megismételt elsőfokú eljárásban a 2025. november 17-én benyújtott perfelvételi nyilatkozatában saját maga állította azt, hogy 65 281 819 Ft-ot kezelt fel készpénzben a felperes pénzeszközeiből a vizsgált időszakban (3.G.40.278/2025/7. számú irat 1. oldal hatodik bekezdés). Ez alapján pedig a pernyertességéhez az alperesnek kellett bizonyítania a felperes állításával szemben azt, hogy az elismerten a rendelkezése alá került 43 622 806 Ft felperesi pénzeszköz tekintetében a vezetői kötelezettségét nem szegte meg, a felperes érdekeinek megfelelően (és az elvárható gondossággal) járt el. Ehhez pedig azt, hogy a nem vitásan felkezelt ezt a pénzt a vezetői jogviszonya megszűnésekor azért nem adta át az őt követő ügyvezetőnek (vagy más módon vissza a felperesnek), mivel a kizárólagos vezetése során azt a felperes érdekében felhasználta.

Az elsőfokú bíróság a Szakértől szakvélemény alapján helytállóan állapította meg: az, hogy a felperes pénztárába 2016-ban bekerült összesen 13 157 178 Ft pénzkészletből 13 157 083 Ft-ot igazoltan kiadásokra fordítottak, alátámasztotta azt, hogy az ebben az évben a pénztárt egyedül kezelő alperes a felperesnek ilyen összegű pénzvagyonával elszámolt (elsőfokú ítélet indokolás [49] bekezdés).

Tévesen hagyta figyelmen kívül azonban a Szakértől szakvéleménynek a felperes 2015. évi pénzeszközei mozgásával kapcsolatos megállapításait. Ennek nem lehetett volna az indoka az, hogy a 2015. év eseményei nem képezték a jelen per tárgyát, mivel az irányadó tényállás szerint is a felperes 2015. szeptember 15-től volt az alperes egyedüli ügyvezetője, így a Ptk. 3:24. § (1) bekezdése szerinti felelősségének a vizsgálatánál ez már releváns időszak.

[26] Az ítéltábla ezért e szakértői vélemény alapján a már kiegészített tényállást kiegészíti az alábbiakkal is.

Az alperes a felperes pénzeszközeiből 2015-ben – 2015. augusztus 1-ig a 2014. évi záró pénztárgépezetből 13 964 150 Ft-ot (míg a másik ügyvezető T1 17 067 283 Ft-ot), 2015. augusztus 1-től 2015. december 31-ig 4 197 906 Ft-ot) – összesen 18 162 056 Ft-ot birtokolt. Ebből 2015. augusztus 1. és 2015. december 31-e között 9 625 671 Ft kifizetést teljesített (Szakértől szakvélemény 1. számú kiegészítés 8. oldal 4.2. pont).

[27] Az ítéltábla az így kiegészített tényállást fogadta el, amely alapján az elsőfokú bíróságtól részben eltérő jogkövetkeztetést vont le, és részben nem értett egyet az érdemi döntésével sem.

[28] A felperes kellő alappal hivatkozott a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság – a kiegészített tényállást alapul véve is – helytelenül állapította meg a kontraktuális felelősség tényállási eleminek a hiányát, és emiatt tévesen utasította el a teljes keresetét.

[29] Az, hogy a Szakértől szakvélemény – az elsőfokú bíróság helytálló megállapításával egyezően – alátámasztotta; az alperes a felperes 13 157 083 Ft pénzvagyónával 2016-ban elszámolt, és – az elsőfokú bíróság megállapításán túl – azt is, hogy 2015-ben pedig 9 625 671 Ft-tal számolt el azzal az eljárásjogi következménnyel járt, hogy az alperes ennek a 22 782 754 (13 157 083 + 9 625 671) Ft-nak a tekintetében eleget tett a kimentéshez szükséges bizonyítási kötelezettségének, amivel szemben a pernyertességéhez már a felperesnek kellett (volna) bizonyítani, hogy az elszámolása ezzel nem történt meg, a vagyonsökkenés ezen pénzeszközök tekintetében is megvalósult. Ez következik abból, hogy a Ptk. 3:24. § (1) bekezdésére alapított jelen per kártérítési per, amelyben a Pp. 265. §-a szerint a felperest terheli az állítási és bizonyítási kötelezettség a károkozó szerződészegő magatartás, a kár bekövezte, összecszerűsége és az ok-okozati összefüggés tekintetében. A megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság is a 2025. december 9-ei perfelvételi tárgyaláson (a 3.G.40.278/2025/12. számú jegyzőkönyvben rögzítve) a feleknek ennek megfelelő tájékoztatást adott. A felperes – bár a Szakértől szakértői véleményre ezen a tárgyaláson tett nyilatkozatot – azonban ennek a bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget. Annak a hivatkozásának, hogy „az alperes nem vitatta a vagyonsvésztes tényét”, nincs jelentősége, mivel a keresete szerint az alperes a felperes által is elfogadott mérlegekben kimutatott pénzeszközök átadásáért, az azzal való elszámolásáért tartozik felelősséggel. Annak a megállapítása ugyanakkor nem lehetett ennek a pernek a tárgya, hogy az alperes hamisított-e számviteli dokumentumokat, és ha igen, akkor melyik évben, miként az sem, hogy a pénztárból kifizetett pénzeket saját céljára használta-e fel. Büntetőeljárásban hozott, az alperes terhére ezeket megállapító jogerős ítélet pedig nem áll rendelkezésre, ilyenre a felperes sem hivatkozott.

Az alperes eredményes kimentése ezért ebben a tekintetben a kontraktuális kártérítési felelősség megállapításához szükséges egyik törvényi tényállási elem, a szerződésszegés mint jogellenes károkozó magatartás megállapítását is kizárta.

Az elsőfokú bíróság ezért – mindezen indokok alapján – jogszabálysértés nélkül utasította el a keresetet az alperes 22 782 754 Ft kártérítésre kötelezése tekintetében.

[30] A Szakértői szakvélemény az alperes által az elismerten a birtokába került 43 622 806 Ft felperesi pénzeszközből 2015-ben és 2016-ban összesen 22 782 754 Ft elszámolását bizonyítja, a különbözet (20 840 052 Ft) felperes érdekében történt felhasználását azonban semmilyen módon nem támasztja alá. Erre vonatkozóan az elszámolás bizonyítása – a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a 2025. december 9-ei perfelvételi tárgyaláson a 3.G.40.278/2025/12. számú tárgyalási jegyzőkönyvben rögzített tájékoztatásából is következően – továbbra is az alperes kötelezettsége maradt.

Az alperes a megismételt eljárásban tett perfelvételi nyilatkozatában továbbra is állította: a felperes pénzeszközeiből az általa kezelt 65 281 819 Ft készpénzből 2016 végéig 95 Ft kivételével teljes mértékben elszámolt, de az elszámolás tényét 2017-re a szakértői vélemény azért nem tudta megállapítani mert nem álltak rendelkezésre az elszámolás elvégzéséhez szükséges iratok, mivel a nyomozati iratok 2016. év végéig tartalmazták a felperes könyvelési anyagát. (3.G.40.278/2025/7. számú irat 2. oldal).

Az elsőfokú bíróság – az ítéletében megindokolva mint szükségtelent – elutasította az érdemi tárgyalás berekesztése előtt fenntartott azt a bizonyítási indítványát azonban, hogy a folyamatban volt büntetőeljárás iratai, vagy „a nyomozati iratok és az alperes által már rendelkezésre bocsátott könyvelési anyagok alapján” a bíróság kirendelt szakértő útján igazságügyi szakértői véleményt szerezzen be arról, hogy a 2012- 2016. évek vonatkozásában az általa kezelt 65 281 819 Ft-ot a „2016. december 31. napján ottmaradt” 95 Ft kivételével a felperes kiadásaira költötte el, az alperes pedig az elsőfokú ítélet indokolása ellen sem fellebbezett.

[31] Az elsőfokú bíróság az ítélete indokolása szerint az alperes indítványára a mentesülése érdekében előadott körülmények és a felperes által állított kárösszezszerőségének a megállapítása érdekében rendelt el szakértői bizonyítást. A kirendelt szakértő szakvéleménye az volt, hogy a vagyonvesztés ténye mellett annak az okát és a vagyonban a mérlegadatoktól eltérő összegű vagyonvesztést nem lehet megállapítani (elsőfokú ítélet indokolása [63] bekezdés).

Megalapozottan sérelmezte a felperes a fellebbezésében azt, hogy az elsőfokú bíróság abból, hogy a szakértői bizonyítással nem lehetett egyértelműen megállapítani: a vagyonvesztés oka az alperesnek felróható, azt a végső következtetést vonta le, hogy az „alperes a felperestől felvett pénzeszközzel 2016. december 31. napján elszámolt a birtokába került összegből a vállalkozási tevékenységet szolgáló kifizetéseket teljesített” (elsőfokú ítélet indokolása [67] bekezdés).

Az ítéltábla ezzel nem értett egyet. Azzal az elsőfokú bíróság nem sértett jogszabályt, hogy bizonyítást szakértői bizonyítás keretében folytatott le a felperes bizonyítási kötelezettségébe tartozó alperesi jogellenes magatartás és az alperes bizonyítási kötelezettségébe tartozó, a kimentéséhez szükséges tények megállapítására irányulóan. A kontraktuális felelősség tényállási elemei megvalósulásának az elbírálása során ugyanis a gondossági kötelek esetében a tényállási elemek közül a szerződésszegés mint jogellenes károkozó magatartás és a kimentés „egybecsúsznak” (Kúria Gfv.VI.30.242/2021/4. számú döntése [61]).

A jelen ügyben az alperesnek kellett bizonyítani a felelősség alóli kimentéséhez azt, hogy a vezetése alatt a rendelkezése alá került felperesi pénzeszközökkel elszámolt. A kirendelt szakértő véleménye szerint a csatolt iratokból, a közhiteles nyilvántartásokból ez pontosan nem állapítható meg, mivel a jelen helyzetben a számviteli dokumentumokból a tevékenység végzésére vonatkozó adatok nem olvashatók ki, a csatolt számviteli dokumentumok semmiféle magyarázatot nem adnak az árbevételek csökkenésére (3.G.40.043/2024/29. számú szakvélemény 15. oldal IX/7.). A szakértő véleménye tehát az volt, hogy a feltett kérdésre könyvszakértői módszerrel nem adható válasz. Ezáltal az elrendelt könyvszakértői bizonyítás az alperes bizonyítási kötelezettségébe tartozó kimentés tekintetében eredménytelen volt.

Az elsőfokú bíróság a könyvszakértői bizonyíthatatlanságot tévesen értékelte a felperes terhére, mivel a felperes azzal eleget tett a Pp. 265. §-a szerinti bizonyítási kötelezettségének, hogy az alperes könyvszakértői bizonyítással sem tudta bizonyítani, hogy a felperes elismerten átvett és az egyedüli ügyvezetése időszakában a rendelkezésére állt pénzeszközzel 22 782 754 Ft-ot, meghaladóan, azaz 20 840 052 Ft-tal elszámolt. Az elszámolás hiánya az alperes részéről jogellenes magatartás, amivel az el nem számolt pénzüsszeggel azonos, 20 840 052 Ft kárt okozott, a károkozás alól pedig kimenteni magát nem tudta, aminek következménye a Ptk. 6:159. §-a szerint a kártérítési kötelezettsége.

[32] Tévedett ezért az elsőfokú bíróság amikor a keresetet az alperesnek 20 840 052 Ft kártérítés megfizetésére kötelezése iránt is elutasította, mivel a felperes a 45 915 000 Ft kártérítés iránti kereseti követeléséből csak ezen felüli rész 25 074 948 (45 915 000 – 20 842 052) Ft tekintetében nem bizonyította az alperes kártérítési felelőssége valamennyi törvényi feltételének a fennállását.

[33] Az ítéltábla mindezekre tekintettel részben megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdés harmadik fordulata alapján: kötelezte az alperest a felperes részére – a Pp. 344. § (1) bekezdése szerinti teljesítési határidőben – 20 840 052 Ft megfizetésére, egyebekben – a főkövetelés elutasítása tekintetében – az elsőfokú ítéletet helybenhagyta a per főtárgyában a Pp. 383. § (2) bekezdés első fordulata alapján.

[34] Az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatása következtében a felperes a 45 915 000 Ft kereseti követeléséből 20 840 052 Ft tekintetében pernyertes lett, azonban 25 074 948 Ft tekintetében pervesztes, így az elsőfokú pernyertesség-pervesztesség aránya az alperesre kedvezőbben megközelítőleg 55 - 45%-ra változott. Az ítéltábla ezért az elsőfokú ítéletet ebben a részében is részben megváltoztatta az alábbiak szerint.

A felperes a fellebbezésében megalapozottan sérelmezte az alperes által megtérítendő perköltségének az elsőfokú ítéletben megállapított összegét. Az ítéltábla egyetértett azzal, hogy annak ellenére, hogy a bírósági meghagyással szembeni ellentmondása eredményes volt, az alperes az ellentmondás megfizetett 750 000 Ft illetékét a Pp. 182. § (3) bekezdése szerint perköltségként nem számolhatta fel, miként az általa előlegezett 489 680 Ft szakértői költséget sem, mivel az az alperes által indítványozott, az ő szempontjából eredménytelen szakértői bizonyítás kapcsán merült fel, ezért a Pp. 86. § (2) bekezdés értelmében nem minősül a másik félre áthárítható perköltségnek (BH2025.115.II.). Téves ugyanakkor a felperesnek az a hivatkozása, hogy jogszabálysértő volt az alperes részére az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében megállapított teljes 2 959 000 Ft másodfokú perköltség megfizetésére kötelezése, mivel a kereset elutasítása miatt a teljes felperesi pervesztesség következménye egyfelől a saját másodfokú ügyvédi költsége saját maga általi viselése, másfelől a pernyertes alperes javára az ítéltábla által már megállapított (illetékköltségből és

ügyvédi munkadíjból) álló másodfokú perköltség megfizetésének a kötelezettsége, így részbeni pernyertessége hiányában az ügyvédi munkadíjak kért egybeszámításának nincs helye.

Erre figyelemmel az ítéltábla az alperes oldalán eddig felmerült elsőfokú perköltséget (az elsőfokú ítéletben megállapított) 1 301 750 Ft ügyvédi munkadíj, és az ítéltábla hatályon kívül helyező végzésében megállapított 2 959 000 Ft másodfokú perköltség együttes összegében, 4 260 750 Ft-ban állapította meg, és így a Pp. 83. § (2) bekezdése alkalmazásával annak az alperes tiszta pernyertességével arányos 10 (55 – 45) %-ára, 426 075 Ft-ra leszállította a felperes által fizetendő elsőfokú perköltség összegét. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán az állam által előlegezett 1 500 000 Ft kereseti illetékből pedig – a Pp. 102. § (1) bekezdése szerint – a felperes által az államnak fizetendő illeték összegét a pervesztességével arányos (55%) 825 000 Ft leszállította, és kötelezte az alperest a pervesztességével arányos (45%) 675 000 Ft illeték megfizetésére a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdése szerint.

[35] A felperes a másodfokú eljárásban is megközelítőleg 45%-ban lett pernyertes és 55%-ban pervesztés maradt. Az ítéltábla ezért a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján – azzal, hogy az ügyvédi díjból felmerült, a fellebbezésében a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendeletre (a továbbiakban: Díjrendelet) utalással felszámított saját másodfokú perköltségét maga köteles viselni – őt kötelezte az alperes részére az ügyvédi díjból keletkezett és Díjrendelet 2. §. (1) bekezdés a) pontja szerint (mérséklési kérelem hiányában) a jogi képviselője által az alperessel kötött ügyvédi megbízási szerződés alapján felszámítottal egyezően megállapított 459 000 Ft + áfa, azaz 582 930 Ft összegű másodfokú perköltsége tiszta másodfokú pernyertességével arányos 10%-ának, 58 293 Ft-nak a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint általános teljesítési határidőben történő megfizetésére.

Az ítéltábla a feljegyzett 2 500 000 Ft fellebbezési eljárási illetékből az állam javára – az IM rendelet szerinti módon és időben – a pervesztessége arányában a felperest (55%) 1 375 000 Ft, az alperest (45%) 1 125 000 Ft illeték megfizetésére kötelezte.

Debrecen, 2026. május 26.

Dr. Görög Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Riczu András s.k. előadó bíró, Dr. Ambrus Zoltán s.k. bíró